

FLORIANOVY POSVÁTNE MALINY

O Miroslavu Florianovi se ví, že přímo náruživě vyměňuje své verše za honoráře, které mu vzrostly zejména od té doby, co jako "národní umělec" je zařazen do nejvyšší kategorie, kde je dovolena "volná tvorba odměn". Proto kromě efemerních sbírek, kterých se některý rok sejde i několik najednou, tiskne Florian všude, kde se mu jen zamane. Je pravidelným veršovcem Rudého Práva, přispívá do Večerní Prahy, Tvorby i dalších časopisů. V květnu 1985 vychrlil proudy revolučních limonád, ve kterých prokázal opět svou "myslitelskou" úroveň. Ne poprvé! V Hlasu revoluce otiskl "verše" nazvané "Maliny". Stojí za to je ocitovat:

"Druhá světová válka/ skončila na evropském kontinentě/ u vsi Slivice,/ kousek za Příbrami./ Generálu Schörnerovi/ zde ještě jedného máje/ zahrály do ouška/ varhany kaťuší./ Tady padly/ poslední krátké dávky,/ poslední výstřely./ Dověděl se to vůbec/ takový Montgomery či Džon Džon?/ U jejího lesnatého hrobu/ /má-li válka hrob/ / hajdalácky střídají se strážé/ mlh, pýchavek/ a netřesků./ Ale tam v seči/ kde padl poslední rudoarmejec,/ rok co rok/ šarlatově hoří maliny,/ posvátne maliny Malinovského."

Jak vidíte, fráze za fráží rozsekané do řádků, a hodně krátkých, aby se tím natáhl honorář...

Doufejme, že si Floriana přečetli i ti, kteří poznali "posvátne maliny Malinovského" - ta primitivní hra se slovy! - a zažili na jižním Slovensku a Moravě i na jihu Čech bratrské řádění Malinovského soldátů! Pokud se jim tyhle Florianovy řádky dostaly do rukou, pomysleli si o národním umělci své. Může si být jist, že to nebylo nic lichotivého. Perfidnost nejhoršího řádu je však vyjádřena uprostřed tohoto bahna, kde Florian píše o posledních výstřelech války a říká: "Dověděl se to vůbec/ takový Montgomery či Džon Džon? "Postavit britského hrdinu světové války maršála Montgomeryho na roven nacistického generála a ještě mu uštédřit přívlastek "takový", to je už víc než dost. Ano, není to poprvé, co se Florian, zřejmě už zcela propadlý omezené a lživé propagandě, takhle významává. A nebude to nejspíš ani naposled.

IGNOTUS

HOLD CENZORA

Letos v květnu otevřeli v Hroznatíně u Třebíče památník Ludvíka Svobody v jeho rodném domku. Delegaci, v které byl také Svobodův zeť ministr kultury M. Klusák, vedla tajemník ústředního výboru KSČ, ideolog Jan Fojtík. "Vzdáváme hold jedné z nejpozoruhodnějších osobností našich novodobých dějin," řekl tu Fojtík. "Uctíváme nehynoucí památku tohoto velkého člověka, který se zapsal do našich srdcí jako horoucí vlastenec a internacionalista, skvělý voják a moudrý státník," sypal z rukávu své oslavné fráze muž, který se před krátkým časem vyznamenal zcela jiným postojem k L. Svobodovi.

Ještě v době, kdy byl Svoboda prezidentem republiky, dal právě tento Fojtík zastavit expedici druhého díla paměti L. Svobody, kde autor vzpomínal na svůj pobyt v SSSR za druhé války. Příčinníci dohlížitelé a informátoři tehdy zanesli stránkové obtahy Svobodových pamětí na sovětské velvyslanectví. Odtud putovaly do Moskvy a zpátky do Prahy na stůl J. Fojtíka. Tento funkcionář nelenil, začal se a napsal obsáhlý posudek, na jehož podkladě "bylo doporučeno" druhý díl paměti nevydat a přepracovat je. Fojtíkův návrh byl schválen Husákovým předsednictvem komunistické strany a L. Svoboda tak postaven před hotovou věc. Tak prezident republiky ve vlastním státě nesměl vydat své paměti! Nakladatelství Naše vojsko, kde měla kniha vyjít, musela rozmetat sazbu a část natištěného vydání zlikvidovat ve stoupe. Jestliže nyní cenzor a likvidátor paměti L. Svoboda mluví o něm jako o nejpozoruhodnější osobnosti novodobých dějin, je to lícoměrnost a bezcharakternost. Ale nejen jeho osobní. I těch, kteří schválili likvidaci Svobodových pamětí a krátce potom neváhali ho předčasně zbavit i funkce prezidenta; zcela protiústavně, nehledě na nehumánní a nelidské jednání, které se podepsalo i na smrti L. Svobody a záhy po něm i jeho manželky.

Tím se ovšem v Hroznatíně nikdo z delegace KSČ nechlubil.

SEVERUS